

Người kể chuyện ma

Tôi đã quá giang một chuyến xe ma!

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net/>

Tạo ebook: Nguyễn Kim Vỹ.

MUC LUC

[Tôi đã quá giang một chuyến xe ma!](#)

Người kể chuyện ma

Tôi đã quá giang một chuyến xe ma!

Chúng ta đã được nghe nhiều chuyện ma quá giang xe người, sau đó biến mất khi xe đi tới nghĩa địa hoặc nhà của ma khi còn là người hay nơi xảy ra tai nạn chết người vào ngày oan trái ấy, một năm một lần.

Truyện tự thuật của tài tử Telly Savalas khác những truyện trên ở nhiều điểm sau đây:

Lần đầu tiên người quá giang xe ma.

Người ở đây là một nhân vật nổi tiếng thế giới, còn sống, gần chúng ta, có thể kiểm chứng được.

Truyện kể không nhằm tạo gây cản, đăng trong báo lá cải, mà đăng trong một tạp chí chuyên về siêu hình đúng đắn, kể chuyện này ra chỉ thiết thời cho uy tín người kể chứ không lợi lộc gì.

Hồn ma ở đây là một linh hồn tốt, sáng suốt: cho Telly Savalas tiền, ghi lại tên tuổi địa chỉ của mình cho người khi được yêu cầu.

Điều quan trọng nhất là, qua truyện này và những truyện trong mục này, trong những số kế tiếp, chúng ta sẽ thấy trong cõi dương mà chúng ta tưởng chỉ dành cho người sống, còn sống lẫn lộn nhiều người của cõi âm, của quá khứ, và của những hành tinh khác.

Nếu Telly Savalas không điện thoại lại địa chỉ mà hồn ma cho, chúng ta còn lâu mới biết những truyện này!

Gần đây, cõi siêu hình, siêu giác, liên hành tinh bắt đầu tự thị hiện cho những nhận chứng đồng thời là những agent quảng cáo rất đặc dụng: tài tử Glenn Ford, Thống tướng George Patton, cựu Thống đốc kiêm cựu Tổng Thống Jimmy Carter, tài tử Shirley McLaine, Sylvester Stallone và bây giờ Telly

Savalas. - C.P

Lúc ấy là một giờ sáng khi tôi đang lái xe từ New Jersey về nhà ở Garden City, Long Island thì xe hết xăng.

Tôi ở trong một tình trạng nguy nan. Không những tôi cạn xăng mà tôi còn cạn cả tiền. Tôi không có lấy một xu trong túi. Tôi khóa cửa xe và bắt đầu đi bộ dọc theo một con lộ qua một vùng đầy rừng cây với hy vọng tìm thấy một trạm xăng mở cửa suốt đêm thì một tiếng nói êm ái vẳng ra từ bóng tối khiến tôi giật cả mình.

– Tìm xe quá giang à? Tiếng nói lên tiếng.

Tôi quay đầu lại và nhìn thấy một cái Cadillac màu đen mà một cách nào đó tôi đã không nhìn thấy lúc trước và thấy một người đàn ông vận bộ đồ lớn màu trắng ngồi sau tay lái.

– Cám ơn rất nhiều - Tôi nói với ông ta- Chắc chắn là tôi cần rồi. Và tôi trèo lên băng ghế trên bên cạnh tài xế mà mặt mũi tôi nhìn không được rõ lắm.

Ông ta không hỏi tôi là tôi muốn đi đâu, tuy nhiên chỉ vài phút sau ông ta lái xe vào một cây xăng và vừa làm vậy, ông ta vừa bảo tôi: "Tôi có thể cho anh vay một đô la "

Lúc đó tôi không thấy lạ lùng là làm sao ông ta lại biết tôi cần tiền mà không cần hỏi tôi. Chỉ sau này tôi mới cảm thấy lạ lùng mà thôi. Tôi cầm tờ giấy một đô la ông ta trao cho tôi và nói: "Tôi muốn cám ơn ông, thưa ông. Tôi cũng muốn gửi trả lại ông. Ông có thể viết cho tôi tên và địa chỉ của ông không? Tôi sẽ xin hoàn lại ông." Ông ta làm như tôi yêu cầu và tôi cắt mảnh giấy vào túi áo ngực chiếc áo sơ mi của tôi.

Người đàn ông trong xe Cadillac chờ trong khi người bán xăng bơm một đô la xăng vào can và khi việc mua bán xong, ông ta ngỡ ý muốn lái tôi trở về chỗ xe của tôi.

Cả hai chúng tôi đều không ai nói gì cả trên đường lái xe trở về, thì bỗng nhiên ân nhân của tôi lên tiếng: "Tôi biết Harry Agannis."

– Tôi không biết Harry Agannis - Tôi bảo ông ta - Ông ấy là ai? Ông ấy làm gì?

– Anh ta là đội Boston Red Sox - Ông ta trả lời.

Khi chúng tôi trở lại chỗ xe của tôi, tôi đổ xăng vào bình và khi xe không nổ máy, người đàn ông trong xe Cadillac de xe về phía sau xe tôi và đẩy giúp tôi. Máy xe tôi bắt trốn và khi tôi quay ra cám ơn người tài xế kia thì ông ta chỉ giơ tay lên chạm vành mũ của ông và lái biến đi.

Tôi cho chuyện này là một kinh nghiệm khác thường và chỉ có thể, nhưng khi nhật báo New York buổi trưa hôm sau loan báo cái chết đột ngột của cầu thủ hai mươi bốn tuổi của đội Boston Red Sox tên Harry Agannis, thì tôi giật thót người.

Trong khi đọc tiếp, tôi được biết rằng Agannis đã chết vào cùng thời gian mà người tài xế của chiếc Cadillac đã bảo tôi: "Tôi biết Harry Agannis".

Tôi tới giờ đựng quần áo giặt, và lấy ra cái áo sơ mi tôi đã mặc đêm hôm trước và mò vào túi lấy ra mẫu giấy có ghi tên và đại chỉ của người đàn ông kia. Tôi tò mò ngạc nhiên. Tất cả các chuyện này là cái gì đây? Ông ta là ai và ông ta có liên quan gì với Agannis? Tôi quả quyết là phải tìm ra vài câu giải đáp.

Địa chỉ ở trên tại Massachussetts. Tôi quay điện thoại xin tin tức và có số điện thoại, tôi quay số. Khi có tiếng một người đàn bà trả lời, tôi hỏi liền:

– Xin phép cho tôi được nói chuyện với Bill được không ạ?

Và tôi cho bà ta cái tên đầy đủ, cái tên được viết trên mẫu giấy. Điện thoại bỗng ngừng bật một lát kể đó người đàn bà hỏi:

– Xin ông vui lòng cho biết ai đang gọi đây ạ?

– Chả là thế này, tôi nói, tôi mới gặp Bill đêm qua và ông ấy rất tốt, và tôi chỉ muốn...

– Đêm qua... Ông nói ông gặp anh ấy đêm qua?

Và tới đó bà ta bật khóc nức nở, cố gắng lắm mới nói được rằng Bill, người mà bà ta đã lấy, đã qua đời từ ba năm qua.

Tôi lặng ngắt không thốt lên lời trước tầm quan trọng của những lời nói của bà ta. Tôi không tin nổi điều mình vừa nghe. Thế rồi bà ta nổi giận và đùng đùng lớn tiếng nói rằng:

– Tôi không biết ông đang định moi móc cái gì đây nhưng dù ông có muốn giờ bất cứ cái trò gì, tôi cũng không thích!

– Thưa bà, tôi xin đảm bảo với bà đây không phải là trò đùa.

Tôi thưa với bà ta Kể đó tôi kể cho bà nghe tôi bỗng hết xăng ra sao và Bill đã đến cứu tôi thế nào.

Rồi đến lượt bà ta kể cho tôi nghe rằng ông chồng quá cố của bà trước kia quả có làm chủ một chiếc Cadillac mà đen thật và khi người ta khâm liệm ông ấy để ông ấy an nghỉ giấc ngàn thu thì ông ấy được mặc bộ đồ lớn màu trắng mà tôi đã thấy ông ấy mang trên người. Tôi thất kinh hồn vía.

Bà quả phụ của Bill tới New York và gặp gỡ tôi và năn nỉ tôi tỉ mỉ đi vào tất cả những chi tiết của diễn biến đêm đó và khiến bà chẳng còn chút hồ nghi nào trong tâm trí, rằng bằng một cách kỳ lạ nào đó tôi đã gặp người chồng quá cố của bà.

Kinh nghiệm này quả có hơi cơ cực đối với bà (#1) và đó là lý do tại sao tôi không bao giờ nói cho bà ta hay rằng chữ viết trong bức thư cuối cùng mà Bill viết cho vợ hoàn toàn giống khi so đo với chữ viết trên mảnh giấy mà ông ta đã viết tên và địa chỉ của ông ta cho tôi.

Tôi đã nghe và cũng đã đọc về những chuyện như thế này nhưng tôi không bao giờ lại tin những chuyện bá láp như thế. Giờ thì hiển nhiên là tôi tin như bấp.

Telly Savalas

Hal Jacques viết lại.

Chú thích:

Tôi đã quá giang một chuyến xe ma!

Người kể chuyện ma

(1-) Tại sao? Có lẽ vì người chồng quá cố không giao cảm với bà mà lại đi chọn một người lạ mặt.

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Nguồn: BinhminhViet

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 19 tháng 8 năm 2007